

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 15 juli 2021
(OR. en)

10867/21
ADD 4

**Interinstitutionellt ärende:
2021/0200(COD)**

CLIMA 189
ENV 524
ENER 325
TRANS 475
AGRI 354
IND 199
ECOFIN 742
CODEC 1098
IA 136

FÖLJENOT

från:	Europeiska kommissionens generalsekreterare, undertecknat av Martine DEPREZ, direktör
inkom den:	15 juli 2021
till:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	SWD(2021) 612 final
Ärende:	ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGSRAPPORTEN Följedokument till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) 2018/842 om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet

För delegationerna bifogas dokument – SWD(2021) 612 final.

Bilaga: SWD(2021) 612 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 14.7.2021
SWD(2021) 612 final

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR
SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGSRAPPORTEN

Följedokument till

Europaparlamentets och rådets förordning

om ändring av förordning (EU) 2018/842 om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet

{COM(2021) 555 final} - {SEC(2021) 555 final} - {SWD(2021) 553 final} -
{SWD(2021) 611 final}

Sammanfattning
Konsekvensbedömning av översynen av förordningen om ansvarsfördelning
A. Behov av åtgärder
Vad är problemet och varför är det ett problem på EU-nivå?
I förordningen om ansvarsfördelning fastställs nationella mål för minskning av växthusgasutsläppen för de sektorer som för närvarande inte omfattas av EU:s system för handel med utsläppsrätter, såsom byggnader, vägtransporter, jordbruk och avfall. Ett steg på vägen mot ett nytt övergripande mål för hela EU:s ekonomi på minst 55 % nettominuskningar av växthusgasutsläppen fram till 2030 jämfört med 1990 har dock de nuvarande målen för förordningen om ansvarsfördelning befunnits vara otillräckliga för att i tillräcklig utsträckning bidra till det höjda målet för EU överlag. För det andra motiverar den möjliga utvidgningen av systemet för handel med utsläppsrätter och den eventuella ändringen av tillämpningsområdet för förordningen om markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk att man beaktar tillämpningsområdet för förordningen om ansvarsfördelning som en del av den övergripande klimatpolitiska strukturen. För det tredje bygger utformningen av förordningen om ansvarsfördelning på rättvisa, solidaritet och kostnadseffektivitet, och dessa aspekter måste bevaras i översynen.
Vad vill man uppnå?
Det allmänna målet för detta initiativ är att bidra till att uppnå minst 55 % nettominuskningar av växthusgasutsläppen senast 2030 jämfört med 1990, i syfte att gradvis uppnå klimatneutralitet (dvs. nettonollutsläpp av växthusgaser) senast 2050 på ett balanserat sätt. Det finns tre specifika mål för översynen av förordningen om ansvarsfördelning: För det första att fastställa tillämpningsområdet och de kollektiva ambitionerna för denna på ett konsekvent sätt inom 55 %-paketet och särskilt överväga ett eventuellt nytt utvidgat system för handel med utsläppsrätter som omfattar sektorer som byggnader och vägtransporter. För det andra att se till att ytterligare insatser fördelas på ett konsekvent, rättvist och skäligt sätt mellan medlemsstaterna. För det tredje att främja kostnadseffektiva lösningar för att minska utsläppen inom sektorer som omfattas av ansvarsfördelning med hjälp av måljusteringar och flexibilitet.
Vad är mervärdet med åtgärder på EU-nivå (subsidiaritet)?
Klimatförändringarna är ett gränsöverskridande problem där samordnade EU-åtgärder kompletterar och förstärker nationella och lokala åtgärder på ett effektivt sätt. Samordnade åtgärder möjliggör en hög och EU-övergripande ambitionsnivå samtidigt som subsidiariteten och medlemsstaternas olika förmåga att agera erkänns, eftersom förordningen främst riktar sig till medlemsstaterna, samtidigt som man möjliggör ökad kostnadseffektivitet genom lämplig flexibilitet inom och mellan medlemsstaterna och med annan sektorsspecifik lagstiftning (utsläppshandelssystemet, förordningen om markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk).
B. Lösningar
Vilka alternativ finns för att nå målen? Finns det något rekommenderat alternativ? Om inte, varför?
De viktigaste alternativen i denna konsekvensbedömning rör potentiella ändringar av tillämpningsområdet för förordningen om ansvarsfördelning: ○ Alternativ 1: Behålla den nuvarande förordningen om ansvarsfördelning parallellt med en utvidgning av utsläppshandeln, med två varianter: 1.1. En kraftig ökning vad gäller ambitionsnivån för

förordningen om ansvarsfördelning och 1.2. en begränsad ökning av ambitionsnivån för förordningen om ansvarsfördelning.

- Alternativ 2: Låta förordningen reglera endast de sektorer som inte omfattas av utsläppshandel, särskilt genom ett snävare tillämpningsområde som inte omfattar byggnader och transporter, med två varianter: 2.1. Målen höjs i nivå med kostnadseffektiva prognoser för återstående sektorer som omfattas av ansvarsfördelningsförordningen. 2.2. De nuvarande målen i förordningen om ansvarsfördelning bibehålls
- Alternativ 3: Utfasning av förordningen om ansvarsfördelning, som ersätts med andra politiska instrument.

Vid sidan av alternativen vad gäller tillämpningsområdet undersöks också om den befintliga flexibiliteten i förordningen om ansvarsfördelning är tillräcklig för att svara upp mot den höjda klimatambitionen på ett kostnadseffektivt sätt.

Med hänsyn till subsidiaritetsprincipens starka roll på många av EU:s politikområden inom de sektorer som omfattas, ses en högre ambitionsnivå med förordningen om ansvarsfördelning i linje med den övergripande klimatambitionen som det främsta alternativet. Det säkerställer att medlemsstaterna är ansvariga och har rätt incitament att genomföra både nationell politik och EU-politik på ett ambitiöst sätt, samtidigt som de ges flexibilitet att ta hänsyn till sina nationella omständigheter.

Vad anser de berörda parterna? Vem stöder vilka alternativ?

Vad gäller ambitionsnivån var de allra flesta av de berörda parter som svarade på det offentliga samrådet eniga om att medlemsstaterna bör öka sina ansträngningar och sträva efter mer ambitiösa mål. Beträffande tillämpningsområdet ansåg 60 % av de svarande att sektorer som i framtiden kommer att omfattas av ett utvidgat system för handel med utsläppsrätter också bör omfattas av förordningen om ansvarsfördelning, medan 26 % var emot en sådan lösning. Om ett utvidgat system för handel med utsläppsrätter införs framhöll många av de svarande behovet av en testperiod innan man beslutar om huruvida tillämpningsområdet för förordningen om ansvarsfördelning bör ändras. Den 1 juni 2021 höll kommissionens vice ordförande Frans Timmermans och kommissionsledamot Nicolas Schmit en hearing med arbetsmarknadens parter för att diskutera den ekonomiska och sociala dimensionen av 55 %-paketet. Arbetsmarknadens parter gav stöd till minskningsmålet på 55 % och framförde sina synpunkter på de olika förslagen i paketet.

C. Det rekommenderade alternativets konsekvenser

Vilka är fördelarna med det rekommenderade alternativet (om ett sådant finns, annars för huvudalternativen)?

Med det rekommenderade alternativet skapas en politisk ram som säkerställer en hög nivå av miljömässig integritet, rättvisa och solidaritet i fördelningen av insatserna och ger tillräcklig flexibilitet för att uppnå målen på ett kostnadseffektivt sätt.

Vad är kostnaderna för det rekommenderade alternativet (om ett sådant finns, annars för de huvudsakliga alternativen)?

De totala kostnaderna för det rekommenderade alternativet bedöms som en del av den övergripande ekonomiska analysen av upptrappningen till utsläppsminskningar på minst 55 %. Enligt prognoser för hela ekonomin som kombinerar både lagstiftningsåtgärder och införandet av ett utvidgat system för handel med utsläppsrätter ökar kostnaderna för energisystemet under det kommande årtiondet med 0,3 % till 0,6 % av BNP (det senare om man räknar in effekterna av koldioxidprissättning) jämfört med referensscenariot.

Sådana kostnader omfattar både ytterligare investeringskostnader på såväl utbuds- som efterfrågesidan, och bränslebesparingar. De makroekonomiska effekterna är begränsade och kan vara positiva, beroende på till exempel hur intäkterna från koldioxidprissättning omsätts i ekonomin.
Hur påverkas små och medelstora företag och konkurrenskraften?
Förordningen om ansvarsfördelning riktar sig främst till medlemsstaterna som institutionella aktörer och påverkar därför i första hand deras nationella förvaltningar direkt. När det gäller företag i allmänhet och små och medelstora företag i synnerhet finns det inga direkta rapporteringskrav för små och medelstora företag eller andra företag enligt förordningen om ansvarsfördelning, och de föreslagna alternativen skulle inte ändra detta förhållande. Många små och medelstora företag, t.ex. inom transport, energi och jordbruk, hör dock till de sektorer som omfattas av förordningen om ansvarsfördelning. På det hela taget förväntas alla sektorer i ekonomin se en högre ambitionsnivå på området växthusgaser, vilket bidrar till en modernisering av ekonomin, men även leder till nedgångar inom vissa sektorer, till exempel de som rör utvinning och distribution av fossila bränslen.
Påverkas medlemsstaternas budgetar och förvaltningar i betydande grad?
De praktiska konsekvenserna för medlemsstaterna av genomförandet av nationella strategier och åtgärder inom sektorer som omfattas av förordningen om ansvarsfördelning beror på vilka åtgärder som väljs i varje enskilt land, läggs fram i deras uppdaterade nationella energi- och klimatplaner och bedöms av kommissionen i enlighet med förordningen om styrning.
Uppstår andra betydande konsekvenser?
Förordningen om ansvarsfördelning kommer att leda till att de nationella myndigheterna vidtar ytterligare åtgärder för att minska utsläppen av växthusgaser inom sektorer som byggnader, vägtransporter, småindustri och jordbruk. Omställningen kommer ofta att vara knuten till ökade investeringsbehov, vilket leder till ökad effektivitet och/eller minskade driftskostnader. Effekterna kommer därför att vara kopplade till investeringsutmaningar och hur de ska hanteras, till exempel i låginkomsthushåll. Inom ramen för förordningen om ansvarsfördelning hanteras detta genom att man fastställer mål på ett differentierat sätt som till stor del baseras på BNP per capita i stället för en metod som enbart bygger på kostnadseffektivitet för att fastställa mål, vilket skulle ge relativt större effekter i medlemsstater med låg nationalinkomst.
Proportionalitetsprincipen
Det kommer att krävas ytterligare åtgärder både på EU-nivå och på medlemsstatsnivå för att uppnå en högre ambitionsnivå när det gäller att minska utsläppen av växthusgaser. Förordningen om ansvarsfördelning är ett verktyg för att uppmuntra EU-länderna att vidta åtgärder på ett flexibelt och lämpligt sätt, och det sker i överensstämmelse med annan EU-lagstiftning. Den föreslagna åtgärden är proportionerlig för att uppnå de klimatmål som EU har åtagit sig att uppnå.
D. Uppföljning
När kommer åtgärderna att ses över?
Förordningen om ansvarsfördelning förväntas vara i kraft åtminstone fram till 2030. Framstegen utvärderas som en del av det årliga övervaknings-, rapporterings- och verifieringssystemet för utsläpp av växthusgaser. En regelbunden översyn kommer att föreskrivas i lagstiftningen. Den kommer att anpassas till översynen av annan klimatlagstiftning, till exempel direktivet om EU:s utsläppshandelssystem, förordningen om markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk och förordningen om

koldioxidnormer för personbilar och lätta lastbilar.